

ANNE K. JOY

Câteodată aparențele sunt înșelătoare. La fel se întâmplă și în cazul lui Dustin Woods. Este un om de afaceri și un bărbat cărui îi plac femeile frumoase. De altfel, nu-i este deloc greu să obțină ce-și dorește. Viața lui perfectă este fațada în spatele căreia își ascunde trecutul tumultuos. Și-a jurat că nu va uita ce a făcut și că nu se va ierta vreodată, asta până într-o noapte, când întâlnește o femeie misterioasă.

Meredith Hathway este femeia pe care mulți bărbați și-o doresc ca amantă, ocupația ei fiind cea de damă de companie. Chiar dacă și în cazului, aparențele sunt înșelătoare, tot este catalogată ca atare. Acesta este motivul pentru care duce o viață retrasă, impunându-și reguli stricte în privința clienților. Constrânsă de situație, Meredith acceptă târgul propus de Dustin, fără să știe însă, că așa se vor pierde, ca mai apoi să se regăsească ca două persoane complet schimbate. Mai mult decât atât, situația lor se complică într-un fel în care nici prin minte nu le-ar fi trecut. Pentru că mai devreme sau mai târziu, trecutul te ajunge din urmă.

ANNE K. JOY AZI, MĂINE și pentru TOTDEAUNA

**AZI, MĂINE
și pentru
TOTDEAUNA**

ANNE K. JOY

AZI, MÂINE
și pentru
TOTDEAUNA

Această lucrare este o ficțiune. Numele personajelor, caracterele, locurile și acțiunile sunt rodul imaginației autorului. Orice asemănare cu realitatea - locații, persoane în viață sau decedate, organizații, evenimente - este o coincidență.

Copyright © 2017 Anne K. Joy
Toate drepturile rezervate autorului.

Traducerea, copierea sub orice formă (scanare, fotocopiare, rescriere etc.), încărcarea sau postarea lucrării fără acordul scris al autorului este **strict interzisă!**

Uneori, oricât te-ai împotrivi,
nu poți să scapi de mâna destinului.

PARTEA I

Când faci un pact,
te joci cu focul.

CAPITOLUL 1

Meredith

Salt Lake City, Utah, SUA, 2017

Ce vis stupid. Îmi repet acest lucru în gând chiar și la câteva ore distanță de când m-am trezit. Sorb din cafeaua amară și mi-l reamintesc pe bătrânul care-mi spunea că mai am la dispoziție un singur an să mă bucur de viață, că apoi totul se va sfârși.

Oftez, îmi clatin capul ușor pentru a-mi îndepărta gândurile neplăcute, apoi continui să-mi usuc părul. Mai am câteva ore până când Alfred Rutter își va trimite șoferul să mă ia de acasă. Ca de obicei, până atunci trebuie să mă transform în cea mai splendidă păpușă de porțelan. Alfred trebuie să fie mulțumit și să se poată mândri cu mine, asta ca să mă angajeze în continuare.

Cine sunt? Meredith Hathway este numele meu. Cu ce mă ocup? Ei bine, asta nu-i ușor de explicat fără să fiu catalogată greșit. De aceea, când fac cunoștință cu persoane noi și sunt întrebată despre locul meu de muncă, răspund simplu, cu un zâmbet viclean pe buze, că sunt fotomodel. Chiar și mama cunoaște aceeași „falsă poveste”. Doar așa o pot ști satisfăcută. Cum ar fi fost să le spun că eu... eu... mda, sunt damă de companie pentru bărbați cu conturi mari? N-aș fi apucat să mai zic un cuvânt în plus, că interlocutorul, în

special mama, s-ar fi gândit că mi-o trag bine pe bani frumoși. Nimic mai fals!

Îmi selectez clienții cu atenție și le spun de la început că între mine și ei poate fi aproape orice, dar cu certitudine nu și sex sau sentimente. A trecut un timp de când mi-am impus să nu cad în vreo plasă de genul acesta. Nu vreau să trec peste propria regulă. De ceva vreme reușesc să stau departe de pericol. Am învățat din greșeli că e mai bine să nu mă vând în totalitate.

Las din mână uscătorul de păr și mă privesc în oglindă.

De ce fac asta? Pentru că am nevoie de bani. Pe când abia trecusem de douăzeci de ani, prietena mea, Rosie Marlow, m-a convins că în viață nimic bun nu vine gratis. Mi-a luat multă vreme să-i dau dreptate, însă în tot acel timp am catalogat-o ca fiind o femeie ușoară. Am greșit. Nu era treaba mea ce făcea cu viața și trupul ei. Fiecare persoană este diferită. Distinctă și liberă să-și ia propriile decizii. Unora le este greu să înțeleagă. Cât despre mine, am încetat să caut modalități să mă înțeleg. Pur și simplu mă accept cu defectele și calitățile mele.

— Poți să-mi împrumuți rochia albă din dantelă?

M-am speriat la auzul întrebării lui Rosie. Eram pierdută în gândurile mele.

— Știi că ce-ți împrumut nu obișnuiești să-mi returnezi, iar dacă totuși o faci, nu mai sunt așa cum ți le-am dat.

— Asta îmi reproșezi de fiecare dată, dar știi prea bine că exagerezi.

— Serios? o întreb, întorcându-mă cu fața către ea, surprinzând-o că își dă ochii peste cap ca și când s-ar fi plictisit de replicile mele.

O tachinam.

— Să-ți amintesc de pantofii mei preferați pe care ți i-am dat de curând? Te-ai întors cu unul singur, iar ăla cu tocul rupt.

Rosie a ridicat din umeri, apoi mi-a răspuns:

— Ce era să fac dacă pe celălalt nu l-am mai găsit pe puntea iahtului lui Manson. Tocul l-am rupt... l-am rupt când... Ei bine, nu-mi amintesc. În regulă?

Știam că nu minte. Citeam asta în privirea ei.

— Cert este că băusem câteva pahare cu șampanie și nu-mi aduc aminte decât momentul când m-am trezit.

Ea este prietena mea. O tânără femeie cu suflet de adolescentă, mereu în căutare de plăceri și distracții. Alcoolul, sexul și banii sunt cuvintele cheie în relațiile pe care le are cu bărbații care-i ies în cale. Și nu duce deloc lipsă de bărbați. În comparație cu mine, Rosie nu ezită să se culce cu clienții ei. Și deși poate părea că totul este pentru bani, de fapt o face din și pentru plăcerea proprie.

Nu locuim împreună, dar este ca și cum am face-o. Stăm ușă-n ușă, însă ea se află mai mereu în apartamentul meu. Nu mă deranjează, cel puțin pentru moment. Prefer să o știu în jurul meu. N-aș vrea să mă împrietenesc cu singurătatea.

— Deci? a insistat Rosie, fluturându-și genele. Îmi împrumuți rochia aceea sau nu?

Mi-am dat ochii peste cap, amintindu-mi că nu o pot refuza.

— Sigur, i-am răspuns pe un ton înfrânt. Dar dacă nici de data aceasta nu mi-o aduci înapoi, promit să te oblig să-mi cumperi alta în loc.

Nici nu terminasem bine fraza, căci Rosie umbla deja în dulapul meu, chicotind. Știam de ce râdea. Pentru că de

AZI, MÂINE ȘI PENTRU TOTDEAUNA

nenumărate ori îi spuseseam că o să-i cer să-mi cumpere lucruri similare cu cele pe care mi le pierdea sau strica, dar niciodată nu avusesem intenția să mă țin de cuvânt. La fel ar fi fost și de această dată.

— Ahîm, poate o s-o fac în viața viitoare.

Rosie a înșfăcat rochia și a ieșit de îndată din dormitor, lăsându-mă din nou singură cu gândurile mele. Nu mi-a mulțumit, nici nu și-a luat rămas bun.

Oftez și fără vlagă continui să îmi aranjez părul preț de câteva minute, asta până când aud în spatele meu:

— Mulțumesc pentru rochie, dar m-am răzgândit.

Rosie a revenit, mi-am zis în gând.

— Serios?! am întrebat-o surprinsă, căci niciodată nu se întâmplase să se răzgândească. Și ce o să porți în schimb?

— Habar nu am, mi-a răspuns ridicând scurt din umeri. Ceva care să-mi vină bine.

— Și de când îți faci tu atâtea griji? Știi doar că te avantajează orice ai pune pe tine.

Nu mințeam. Rosie era una dintre cele mai frumoase femei pe care le întâlnisem în toți anii mei de viață. Era înaltă. Avea corpul athletic și pielea bronzată perfect. Rosie adora să facă plajă de câteva ori pe an și avea grijă să se bronzeze uniform. O avantajă culoarea ușor închisă a pielii. Aceasta se potrivea de minune cu ochii ei negri și bucele brunete.

— De când am aflat că Dustin Woods va fi prezent, a răspuns cu un glas micșorat.

— Dustin Woods, am pufnit eu.

Nu-l întâlnisem vreodată, dar auzisem numele lui de câteva ori, mai ales de pe buzele lui Rosie. Îmi povestise despre scurtele lor întâlniri, în care doar se salutaseră și

făcuseră schimb de câteva replici, însă nu-mi aminteam mare lucru.

— Ahîm... Știi că și el angajează femei ca să-l însoțească la evenimente și mai apoi să-și facă de cap cu ele? Am aflat zilele trecute de la Jonathan Shelton și m-a surprins că un tip ca Dustin ar da bani ca să aibă o femeie. Eu aș putea fi însoțitoarea lui oriunde și oricând, fără să-i iau un cent.

Ridic neputincioasă din umeri, în timp ce-mi întind fardurile și pensulele pe măsuța din fața oglinzii. Informația oferită de Rosie nu mă impresiona. Mi se părea chiar banală, din moment ce noi în lumea aceasta ne învârteam.

— Atunci n-ai decât să-i faci propunerea. Cine știe, poate chiar o acceptă.

— Aș vrea eu...

În oglindă vedeam cum Rosie își atinge suav buzele cu degetul arătător.

— Dar un tigru este greu de îmblânzit, a mai adăugat. Crezi că nu mi-am fluturat genele în fața lui sau că nu i-am dat de înțeles că mă simt atrasă de el? Ți-am zis doar că deborda de aroganță și ai fi putut să juri că nici nu mă observa.

— Fii optimistă! În seara aceasta poate îți va acorda atenția pe care o cauți.

Mă ridic de pe scaun și mă apropiu de Rosie.

— O să te ajut să-i captezi interesul, îi spun pe un ton blând.

Și încep să scotocesc după o rochie care să îi pună în evidență frumusețea.

— Uite, îi zic, arătându-i una vaporosă de culoare corai.

Ea pare înmărmurită.

— Ai înnebunit?! În rochia asta mi se permite accesul doar la biserică!

Deși aproape că țipase, mă așteptam totuși la o asemenea reacție. Niciodată nu o văzusem să poarte o rochie care să îi treacă de genunchi. Motiva că nici bunica ei n-ar purta una de o asemenea lungime. Mai mult decât atât, Rosie avea dreptate... în lumea noastră, hainele care ne acopereau prea mult, nu ne aduceau clienți. Bărbații la al căror braț stăteam, aveau nevoie de bibelouri mișcătoare cu care să se mândrească.

— Vrei să atragi atenția sau nu? o întreb cât se poate de serios.

— Da, dar nu în rochia străbunicii tale!

Desigur, era sarcastică.

— Râzi cât vrei! i-am zis. Te-ai gândit vreodată că nu toți bărbații întorc capul după o pereche de pantaloni scurți sau o fustă care nu depășește douăzeci de centimetri în lungime?

În privirea ei citeam că se plictisise. Pe bună dreptate! Auzise asta de prea multe ori de la mine.

— Orice ai zice, n-am să mă îmbrac cu ea. Îmbrac-o tu, mi-a recomandat Rosie în secunda următoare.

Am înghițit în sec, căci mă lăsase fără cuvinte.

— Vezi? Despre asta este vorba, zice ea, smulgându-mi rochia din mână.

Intenția îi era să o arunce înapoi în șifonier, însă am oprit-o la timp. Mă ambiționase și voiam să-i demonstrez că am dreptate.

— Bine, îi spun. O s-o port!

Și i-am luat-o din mâna ei delicată.

— Oricum nu știam cu ce să mă îmbrac, am mințit-o cu ușurință.

Rosie mi-a zâmbit cu o șiretenie care o caracteriza, ca și când ar fi vrut să-mi demonstreze că într-un final a câștigat.

— Trebuie să plec, a zis apoi, sărutându-mă în grabă pe obraz. Ne vedem mai târziu.

Amândouă trebuia să fim prezente la același eveniment, având același scop.

Am privit-o oftând, până când a dispărut din raza mea vizuală, totodată gândindu-mă la ce îmi poate rezerva seara aceasta. Orice ar fi, mă simt pregătită.

*

* *

— Arăți minunat!

Era pentru a unsprezecea oară când mă complimenta astfel. Uram faptul că repeta... măcar de ar fi încercat să-și schimbe replica.

— Mulțumesc, i-am răspuns cu un zâmbet fals pe buzele-mi roșii. Aș aprecia dacă ai înceta să o mai spui.

— Știi cât de mult apreciez eu femeile frumoase... ca tine, a adăugat ultimele două cuvinte după ce a zăbovit pentru un scurt moment.

Tonul lui Alfred Rutter devenea tot mai enervant de la o întâlnire la alta. Începeam să-l urăsc, dar căutam să-l suport pentru că am nevoie de bani și încă nu mi-am găsit un alt sponsor.

I-am zâmbit acru. Mă transformam într-o femeie frustrată. Mă enerva până ce și faptul că îmi dădeam seama

de acest lucru. De la o întâlnire la alta devenea un cățeluș. Se culca la picioarele mele și nu voia să mai plece vreodată.

— Aș mai vrea unul, i-am zis pe un ton ce-mi trăda ușor starea de nervozitate, arătându-i totodată paharul de cristal.

— Mărită-te cu mine!

Simt cum mi se usucă gura. Era pentru prima dată când îmi cerea să ne căsătorim. Nu m-aș fi supărat dacă ar fi fost doar o glumă nevinovată din partea lui. Știam însă că nu glumea.

— Alfred...

Caut cuvintele potrivite pentru a-l refuza și a-i oferi o explicație care să nu-l rănească. Nu mă puteam căsători în viitorul apropiat, dar mai ales nu cu un bărbat ca el. Are bani și poate să-mi ofere viața la care multe femei doar visează. Aș putea să fac orice din el, căci nu ar îndrăzni să mă refuze sau să nu-mi îndeplinească vreo dorință, dar simt că nu ar duce la nimic bun. Nu aș putea să mă folosesc de el mai mult decât o fac acum. Nu aș putea să îl văd mai des decât o fac în calitate de însoțitoare.

— O să-ți pun lumea la picioare, a adăugat Alfred.

În privire îi citeam mulțimea de speranțe. Un simplu „nu” i le-ar fi năruit.

Nici măcar faptul că este un bărbat frumos nu mă poate determina să-l accept.

— Alfred... îi menționez din nou numele, însă pe un glas aproape stins, dându-i de înțeles fără să vreau că sunt pe punctul de a-l accepta.

— Trebuie să spui „da”, m-a atenționat cu un zâmbet șiret pe buze. Acceptă și o să mă faci cel mai fericit bărbat din orașul ăsta blestemat. Imaginează-ți ce viață o să avem

împreună, cât de mult o să călătorim. O să facem tot felul de extravagante!

Cum dracului să-i spun că nu mă pot căsători cu un copilandru, cu un bărbat fără minte? Aș ajunge să caut să mă omor decât să-l suport mai mult de trei zile. Dar ce aș face o viață întreagă?

— Ideea este că... am început eu pe un ton gutural. Adică tu... Tu chiar nu îți dai seama că nu te-aș face fericit? Că nu sunt femeia potrivită pentru tine?

Alfred și-a trecut degetele prin părul său blond, pătrunzându-mă cu privirea ochilor săi albaștri.

— Meredith, niciodată să nu mai spui o asemenea prostie. Inima îmi spune că tu ești femeia pe care o caut dintotdeauna.

— Ce mincinoasă! Îmi scapă în șoaptă.

— Poftim?

— Ăăă... Ziceam că nu ne cunoaștem. Nu am trăit împreună, nu ne știm tabieturile și în fond, nici nu ne-am sărutat vreodată. Nu te-am privit altfel decât ca pe un client. Înțelegeți cât de absurdă este cererea ta în căsătorie?

Văd cum sclipirea din ochii lui se stinge, motiv pentru care mă cuprinde brusc un sentiment de vinovăție.

— Pot să te cuceresc, a zis din senin.

Nici mort, i-am răspuns în gând, afixându-i un zâmbet fals. Apoi îi iau o mână într-ale mele și încerc să-i explic.

— Alfred, tatăl tău ți-ar bloca imediat cardurile și conturile, ți-ar interzice să mai lucrezi la companiile lui și te-ar renega dacă noi doi ne-am căsători. Nu ar accepta niciodată să te însori cu o târfă pe care o plătești. Nu trebuie condamnat pentru o astfel de atitudine, căci e firesc ca un părinte să-și dorească tot ce e mai bun pentru copilul său. L-

ai dezamăgi și știm amândoi asta. Gândește-te la rușinea la care ai expune-o pe mama ta, femeia care ți-a dat viață și te-a protejat în fiecare moment greu prin care ai trecut. Eu nu-mi voi clădi fericirea pe nefericirea și disprețul altora.

Habar nu am de unde mi-au venit ultimele cuvinte, însă mi s-au părut potrivite pentru a-mi lua adio de la Alfred Rutter. Ce era între noi nu mai putea continua, cu riscul să mor de foame în următoarele săptămâni. Ridicase relația la un alt nivel, ceea ce-mi arăta că trebuie să bat în retragere.

Îi pun paharul gol în mână și îi zic:

— Până în seara aceasta a durat relația noastră profesională. Consideră întâlnirea asta ca pe un suvenir. Nu te voi taxa.

N-am așteptat să scoată vreun alt cuvânt, ci am plecat în grabă, strecurându-mă printre oamenii din lumea bună. Trebuia să dau de Rosie și să o anunț că mă întorc acasă. De cele mai multe ori se întâmpla să aibă nevoie de mine și să mă caute, de aceea voiam să știe că plec. Discuția cu Alfred, scurtă de altfel, mă întorsese pe dos. Visam deja că stau pe patul meu, îmbrăcată într-un halat de baie, mâncând înghețată de căpșuni dintr-un bol mare.

Rosie stătea strâns lipită de Jonathan Shelton, iar privirea lui cu greu se desprindea de sâni ei. Îl văd cum se uită din când în când la bărbatul cu care stau de vorbă, apoi îi admiră din nou formele frumoasei Rosie.

Nu vreau să mă apropii de ei. La un moment dat ea trebuie să privească spre mine. Atunci îi voi face semn că mă întorc acasă.

La naiba! Alfred se îndreaptă spre mine. Dacă l-aș fi văzut cu câteva secunde mai devreme, aș fi putut să fug de el.

— Meredith, m-am gândit mai bine și tu... tu nu-mi poți face asta după tot ceea ce ți-am oferit.

Vorbea ca și când mi-ar fi fost stăpân.

Alfred mi-a cuprins brațul cu mâna lui mare și m-a strâns mai mult decât era firesc.

— Mai încet, îi cer eu, surprinzând privirile curioase ale celor din jur. Înțelege că s-a terminat și nu face aici o scenă penibilă de bărbat părăsit. Eliberează-mi brațul și acceptă ce s-a întâmplat!

S-a opus cerinței mele, lucru care m-a determinat să nu-mi mai pese de cei din jur și să-mi smulg brațul din mâna lui grea.

Nu puteam să mai stau acolo. Rosie n-avea decât să mă caute în caz că avea nevoie de mine, dar trebuia să plec de lângă Alfred. Aveam speranța că acesta nu mă va urmări. Mă întorc cu spatele la el și îmi creez drum prin mulțime, îndreptându-mă spre ieșire. La fiecare câțiva pași am grijă să privesc în urma mea pentru a mă asigura că nu vine după mine. Într-un final îi întâlnesc privirea clocotitoare.

Dacă aș fi știut de la început că avea să se termine așa, l-aș fi evitat. N-aș fi acceptat să-i stau la braț și să-l însoțesc la evenimente. De multe ori m-a invitat în oraș și l-am acceptat. Fiecare întâlnire însemna bani. De unde era să știu că de fapt, Alfred căuta să petreacă timpul cu mine în încercarea de a mă cuceri?

Grăbesc pasul, devenind unul alert. Nici el nu se lasă mai prejos.

Mă sperie felul în care se uită la mine și vine în urma mea. Ceva îmi spune că nu trebuie să-i permit să se mai apropie sau cel puțin nu de această dată. Întotdeauna a pozat într-o persoană calmă și inofensivă, ceea ce nu-l caracterizează acum.

AZI, MÂINE ȘI PENTRU TOTDEAUNA

Aerul rece al nopții mă izbește în față și-mi aduce aminte că șoferul lui Alfred m-a adus aici. Nu am timpul necesar să-mi comand un taxi și nu mă pot baza nici pe mașina mea. Înghit nodul pe care îl simt în gât și cu curaj intru în prima mașină pe care o văd, fără să-mi pese că se află cineva în ea.

— Fac ce vrei, dar calcă dracului accelerația! i-am zis cât se poate de serios, pe un ton ridicat, fără să-l privesc pe cel din stânga mea.

Nu i-am văzut chipul decât după ce ne-am îndepărtat suficient de Alfred Rutter și doar atunci când m-am simțit în siguranță.

— Știu că nu e treaba mea, dar cred că merit o explicație. Ce a fost asta? m-a întrebat, lovind volanul mașinii.

El avea cei mai frumoși ochi verzi pe care îi întâlnisem vreodată. Erau superbi, chiar și așa, la lumina difuză din interiorul automobilului. Văzusem combinații de verde și căprui, dar niciodată ochi verzi de o asemenea intensitate. Mă atrag și mă pierd în ei.

— Ai de gând să vorbești și să nu te mai holbezi atât?

— Eu... eu...

Mă bâlbâi și nu-mi place, doar că nu-mi găsesc cuvintele.

— Tu ce? Fugeai de vreun iubit maniac?

— Maniac? repet eu. Nu, nu. El doar... Mă rog, puțin.

Bat în retragere. Alfred nu merită să-i iau apărarea.

— Am avut o discuție mai aprinsă și ne-am despărțit, am continuat.

Sună atât de bizar „ne-am despărțit”. Nici nu eram într-o relație amoroasă cu Alfred, doar pozam că formăm un

cuplu. Mă plătea să se mândrească cu mine, să mă țină la brațul lui, însă doar atât.

— Ahîm. Acum înțeleg. Dar sper că îți dai seama că m-ai băgat în rahat.

Îmi ridic sprâncenele în semn de surprindere, iar bărbatul misterios continuă:

— Dacă nu greșesc, iubitul tău este... Mă scuzi, fostul tău iubit este Alfred Rutter.

— Îl cunoști?

Bărbatul îmi confirmă mai întâi printr-o înclinare a capului.

— Am fost amici la un moment dat, până când mi-a demonstrat că este un idiot.

— Nu contest, șoptesc eu.

— Binînțeles, altfel nu l-ai fi părăsit. Mă întreb cât de mult ți-a luat să-ți dai seama.

Am deschis gura să-i dau un răspuns piperat, dar m-am decis să-i ignor aroganța. Ce era să-i spun? Că n-am fost pe deplin onestă? Nu, nu puteam să-i mărturisesc cine și ce sunt cu adevărat.

Câteva minute le-am petrecut în liniște. Am preferat să-mi mut privirea spre clădirile pe lângă care treceam și la munții din depărtare.

— Unde te las?

— Poftim?! Întreb surprinsă.

Uitasem unde mă aflam. Eram într-o mașină, în compania unui străin.

— Te-am întrebat unde vrei să te las.

— Ăăă... desigur. Aici.

Îl văd cum își încleștează maxilarul, apoi continuă să-mi vorbească.

AZI, MÂINE ȘI PENTRU TOTDEAUNA

— Ideea nu era să scap de tine cât mai repede, abandonându-te în stradă, ci să-mi dai adresa ca să te conduc până acasă.

— Ei bine, va trebui să oprești pe aici pe undeva. Nici vorbă să-mi dai adresa unui necunoscut.

— Nu s-ar zice că ai fost atât de precaută și atunci când ai deschis portiera și te-ai așezat pe locul din dreapta.

Pe bună dreptate mă ironiza. N-ar fi trebuit să urc în orice mașină.

— Asta-i treaba mea, am răbufnit eu. Oprește! i-am cerut pe un ton răspicat, iar el a procedat întocmai.

S-a aplecat iute peste mine, determinându-mă să mă împing mai tare în scaun și să-i fac loc. Mi-a deschis portiera și a zis pe un ton răspicat:

— Coboară!

Am rămas cu gura întredeschisă. Cum putea să-mi vorbească astfel? Nu era deloc cavaleresc, ci un gest demn de un bărbat frustrat. Aveam impresia că se comporta mai urât decât o făcuse Alfred cu puțin timp în urmă.

— O să-ți aflu adresa în următoarele ore.

Tonul său devenise unul amenințător, însă nu intenționeam să-l iau în serios. Tipul nu-mi știe nici măcar culoarea ochilor, darămite numele sau alte date personale.

— Și o să am grijă să-ți respecti partea din înțelegerea făcută!

Nu aveam idee despre ce vorbea, ceea ce m-a făcut să-l privesc cu suspiciune și amuzament. Mă amuzau ifosele lui. A citit în ochii mei asta, apoi a continuat:

— Ai zis că o să faci tot ce vreau dacă te scap de Alfred în acel moment. Îți promit că n-am să te las prea ușor!

Ce prostie din partea mea, mi-am zis în gând. Dar nu credeam că îmi va lua cuvintele în serios.

Am strâns din dinți și i-am trântit portiera. Reușise să mă înfurie și să-mi fure orice replică. Am început să merg și nici nu mi-am dat seama când a trecut pe lângă mine. Am realizat asta abia atunci când am auzit sunetul frânelor.

— Sper să te duci dracului, mormăiam în acel moment.

Mi-am aruncat privirea spre mașina lui și l-am văzut mergând în marșarier. L-am urmărit până când a ajuns în dreptul meu și și-a coborât geamul.

— M-am gândit mai bine, a zis el. O să-ți dau o șansă, așa că, te aștept mâine la orele optsprezece, chiar în acest loc.

Nu i-am surprins expresia de pe chip când mi-a vorbit. Nu m-am aplecat să-l privesc, ci am continuat să merg, prefăcându-mă că nu-l aud. Nici moartă nu intenționez să mă mai întâlnesc a doua oară cu el. Fugisem de frustratul de Alfred Rutter, nu mai aveam nevoie de altul.

Și a plecat... lăsându-mă singură, departe de casă...

CAPITOLUL 2

Sunt dependentă de aer, de cafea și de vinul roșu dulceag servit în paharul de cristal cu picior înalt. Sunt dependentă de cerul albastru, de norii albi și pufoși, de zilele ploioase și de avioanele pe care le pot privi în tihnă de la fereastra mea. Sunt dependentă de zilele în care ninge și totul se îmbracă în haine albe. Uneori mă simt dependentă de traficul infernal și de mulțimea de oameni, alteori aș vrea să trăiesc liniștită într-o colibă construită pe vreo plajă pustie.

Au trecut două zile de când m-am trezit abandonată pe străzi. Exagerez, știu. Omul a făcut ce i-am cerut, dar acum că stau și mă gândesc, fiind deja la un al doilea pahar de vin, un bărbat adevărat nu m-ar fi lăsat singură pe un teritoriu necunoscut, departe de apartamentul meu.

Aseară ar fi trebuit să mă întâlnesc cu el în același loc. Doar nu mi-am pierdut mințile să-i fi făcut pe plac. Și totuși, nu-mi pot lua gândul de la el... de la ochii verzi și de la trăsăturile lui masculine de pe chip. Un fior de plăcere îmi străbate pântecul și ah... cât pot să-l urăsc pentru senzația asta. Au trecut câțiva ani de când am simțit ultima dată fiorii.

Las paharul din mână și mă îndrept spre laptop. În ultimele patruzeci și opt de ore n-am făcut altceva decât să-mi pierd vremea navigând pe internet, iar pe de altă parte să șterg mesajele primite de la Alfred, fără ca măcar să le citesc. Nu m-am deranjat nici să mă schimb de pijamale sau să

mănânc ceva mai consistent. Doar am privit la viețile perfecte ale unora, reflectate prin fotografiile postate pe internet. Pe alții doar i-am compătimit pentru că ar putea fi fericiți, dar nu vor. Am realizat încă o dată că fericirea poate fi ușor de obținut, atât timp cât cei din jur te iubesc și îți sunt alături. Problema apare atunci când tu te încapățânezi să-ți faci rău. Ce n-aș da să pot fi pe deplin mulțumită de viața mea, să trăiesc fiecare zi cu o intensitate de necunoscut!

Sunetul soneriei mă trezește brusc din reverie.

— Poate este Rosie, îmi zic, îndreptându-mă totodată spre ușa de la intrarea apartamentului.

Știu că ea are o întâlnire programată pentru această seară și mă gândesc că cel mai probabil are nevoie să-i împrumut ceva sau să-mi ceară vreun sfat.

Deschid larg ușa, însă în loc să-mi văd prietena, îl văd pe el... bărbatul misterios cu ochi verzi, cel pe care îl întâlnisem în urmă cu două seri.

— Tu?! izbucnesc eu.

De această dată îi văd chipul mult mai bine. Pielea albă, barba bărbierită fără cusur, sprâncenele negre, ridicate ușor în semn de indignare, buzele rozalii strânse într-o linie subțire și ochii verzi, preferații mei. E îmbrăcat într-un costum negru și scump. Îmi dau seama de acest lucru după textura materialului. Poartă o cămașă albă, imaculată. Nici că putea să nimerescă într-un moment mai nepotrivit. N-aș fi vrut să mă găsească îmbrăcată în pijamale. Aveam părul nepieptănat, strâns după cum îmi picase la îndemână. Nu aveam urmă de fard pe chip.

— Da, mi-a răspuns el. Chiar eu.

— Ce cauți aici? Cum ai ajuns? Cum m-ai găsit? Cum ai îndrăzni...

AZI, MÂINE ȘI PENTRU TOTDEAUNA

Dar n-am apucat să termin, căci el m-a oprit, ridicându-și mâna stângă și fluturând-o rapid prin fața mea.

— Ți-am zis că o să te gălesc. Și sunt aici doar din vina ta.

— A mea?

— Îhâm, a răspuns el. Dacă nu m-ai fi lăsat să aștept ca un fraier, ceea ce era previzibil, trebuie să mărturisesc, ne-am fi întâlnit în alte circumstanțe în această seară. Nicidecum n-aș fi dat buzna în apartamentul tău.

Mă înfuria gestul său, însă pe de altă parte, în mod inexplicabil mă încânta.

— Nu mă inviți înăuntru? m-a întrebat apoi.

— Bineînțeles că nu, i-am răspuns sec, uitând să iau în calcul următorul lui pas.

Fără a lăsa să treacă măcar o secundă, și-a făcut loc pe lângă mine și a pășit în intimitatea casei mele. Eu rămân în urmă, adulmecându-i parfumul.

— Pe bune? mă întreb în șoaptă.

Și resemnată, închid ușa în urma lui.

— Un pahar de vin roșu aș vrea, l-am auzit spunându-mi în timp ce mergea încet prin camera de zi. Am văzut că și tu bei unul, a mai zis, arătând printr-o ridicare a capului spre paharul din care servisem cu puțin înainte să apară la ușa mea.

Am oftat, semn că mă resemnasem, că înțelesesem că nu puteam scăpa de acest bărbat. De fapt, nici nu voiam să scap de el.

A durat un minut să-i aduc vinul roșu.

— Știi că nu e recomandat să bei alcool în prezența unei tinere și frumoase femei, una pe care tocmai ai întâlnit-o?

— Mulțumesc pentru compliment, i-am răspuns cu un zâmbet viclean pe buze.

El mi-a răspuns cu un zâmbet asemănător, topindu-mă de sus și până jos, așa cum s-ar fi topit un cub de gheață la prima întâlnire cu soarele.

— O să-mi mulțumești mai mult, la final, poate într-o altă zi.

Modul în care mă privește, parcă mă hipnotizează.

— Dar dacă nu știi, a continuat el, o femeie ca tine nu ar trebui să bea alcool în prezența unui bărbat ca mine.

— Nu te flata singur, îl ironizez fără milă.

În mod surprinzător, el izbucnește în râs, dându-și puțin capul pe spate.

— Apropo, Dustin Woods este numele meu, mi se prezintă pe neașteptate, imediat după ce s-a oprit din râs, lăsându-mă fără aer.

Era acel Dustin cu care prietena mea, Rosie, dorea să formeze un cuplu, fie și unul de o seară.

— Din câte îmi pot da seama, mă cunoști.

— Ar fi trebuit? mă apăr după ce îmi recapăt suflul.

A ales să nu-mi răspundă.

— Știi... a zis în schimb, nu a fost tocmai ușor să dau de tine. Nici ieftin.

— Ieftin?! repet surprinsă.

— Lasă! Asta-i o poveste cu care nu merită să ne pierdem timpul.

Dustin a luat câteva guri din paharul său, înghițind pe puțin jumătate din cantitatea pe care i-o turnasem.

— M-am gândit bine în ultimele ore și am venit să-ți fac o propunere.

Să mă încred în el?

AZI, MÂINE ȘI PENTRU TOTDEAUNA

— Nu mă interesează o propunere venită din partea ta, îi zic sec.

De fapt, mințeam. Mă rodea curiozitatea și voiam să știu mai multe detalii.

— Totuși, o să-ți spun. Am vrut să-mi pregătesc discursul, însă niciodată n-am fost bun la asta, așa că o să-ți vorbesc deschis. Tu ești singură, eu sunt... sunt burlac, dar nu neapărat singur. Ceea ce am nevoie din partea ta este să accepți să locuiești vreme de câteva luni în casa mea și să pretindem că formăm un cuplu.

Pentru o fracțiune de secundă am văzut negru în fața ochilor. Apoi i-am văzut din nou chipul. Mă privea fix, semn că vorbise serios.

— Ești nebun?

Mă surprindea propria întrebare. Cu asta m-am ocupat în ultimii ani, să joc rolul unei iubite. Dustin nu venea cu nimic nou.

— Nu eu, crede-mă.

— Atunci cine?

— E o poveste lungă, mi-a răspuns de îndată.

— Ei bine, am tot timpul din lume, îi zic, ridicând neputincioasă din umeri.

— Este irelevant în această etapă. Dacă o să accepți, atunci o să afli. Pot doar să te asigur că nu îți va lipsi nimic din ceea ce vei avea nevoie sau îți vei dori. Desigur, dorințele să se încadreze în sume de bun simț. Iar la final, când eu voi obține ce-mi doresc, o să am grijă să primești o sumă formată din șase cifre. O să locuiești singură, într-o casă care îmi aparține. Ne vom întâlni doar dacă va fi necesar... în principiu, a mai adăugat el pe un ton neutru. Asta-i tot pentru moment. Dacă vei fi de acord cu propunerea mea, o

să mă văd nevoit să-ți răspund și la alte întrebări și să stabilim niște reguli.

Rămăsesem cu gura deschisă, la figurat. Era pactul de care aveam nevoie în situația în care mă aflam. Rămasă fără sponsor și cu economii din care să trăiesc doar o scurtă perioadă, Dustin devenise colacul salvator. Dar nu puteam să accept. Trebuia să mă gândesc la Rosie. M-ar urî dacă aș fi de acord cu propunerea lui Dustin Woods. Ar considera că este un fel de trădare. Ar avea dreptate.

— Îmi pare rău, îi spun mâhnită. Nu pot.

Voiam și puteam să o fac, dar în mod absurd conta mai mult prietena mea. Ea valora mai mult decât toți banii pe care aș fi putut să-i câștig în urma acestui pact.

— Bine, mi-a răspuns sec, ridicând nepăsător din umeri. Îți las aici cartea mea de vizită.

A lăsat-o pe o măsuță, apoi a plecat fără să-și ia rămas bun. Plecase mai repede decât venise. Dispăruse într-o singură clipită. Inexplicabil, simțeam un gust amar și ochii plini de lacrimi.

*

* *

„Unde ești? Am nevoie de tine.”

Doar atât i-am scris lui Rosie în mesajul text pe care i l-am expediat cu câteva minute în urmă, asta după ce am sunat-o de un milion de ori. Încerc să dau de ea de trei zile. Sunt îngrijorată că ar fi putut să i se întâmple ceva rău. E prea devreme să alertez autoritățile sau familia. O cunosc pe

AZI, MÂINE ȘI PENTRU TOTDEAUNA

Rosie și știu cât de mult îi place să se distreze. Iar când se distrează este cea mai iresponsabilă persoană pe care o știu.

*„M-am căsătorit cu Jonathan.
Am plecat pentru câteva zile la New York. Urmează să
petrecem luna de miere pe insula Capri.”*

Asta era tot. Așa mi-a dat marea veste. N-aș fi văzut-o căsătorită nici în următorii douăzeci de ani, la cât de zburdalnică este.

„Ai fi putut să-mi spui dinainte.”

Mi-ar fi plăcut să mă fi anunțat din timp. Să mă fi putut bucura pentru ea în acele momente. Să-i fi fost alături măcar cu gândul, dacă fizic nu-mi era îngăduit.

„Îmi pare rău. A fost ceva de moment.”

Dezamăgirea mă cuprindea cu brațele-i reci. Oare chiar îi părea rău sau m-a îndepărtat în mod voit?

CAPITOLUL 3

Am mers ore întregi fără să știu încotro ne îndreptam. La un moment dat mă întrebam dacă nu cumva m-am grăbit cu acțiunile mele și dacă nu urma să-mi găsesc sfârșitul într-un mod neplăcut.

— Am ajuns. O să mă ocup de bagaje, mi-a zis după ce a oprit motorul SUV-ului.

Apoi a coborât repede și a făcut întocmai după cum îmi spusese. Eu nu m-am mișcat la fel de iute ca el. O parte din mine îmi spunea să dau înapoi... să mă întorc în Salt Lake City. Mountain Home mi se părea un orașel curat și liniștit. O vacanță aici mi-ar fi priit, însă nu pentru relaxare venisem atâta drum.

Într-un final l-am prins din urmă. Se afla în living, acolo unde îmi lăsase și bagajele.

— Ar trebui să-ți prezint casa. Vino, mi-a spus Dustin.

— Te grăbești undeva? l-am întrebat sec.

Nici nu-mi oferea răgazul necesar cât să mă odihnesc puțin. Doar mersesem câteva ore cu mașina.

— Ia un loc, mi-a răspuns cu zâmbetul pe buze, ocolindu-mi întrebarea. Ți-aș fi oferit ceva de băut, dar trebuie să mărturisesc că nu am apucat să fac cumpărături. Apelul tău m-a luat prin surprindere.

Îl sunasem cu o seară în urmă pentru a-i spune că sunt de acord cu târgul. Luasem decizia în urma schimbului

de mesaje cu Rosie. În fond, îl refuzasem pe Dustin pentru că în caz contrar aş fi avut impresia că îmi trădam prietena. Dar ea se căsătorise. Nu mai putea sau mai bine zis, nu mai trebuia să suspine după Dustin Woods. Chiar și așa, căsătorită sau nu, trebuia să recunosc că Rosie tot n-ar fi renunțat la fantezia ei în ceea ce-l privea pe Dustin.

— Nu contează.

— Pentru mine contează. Ți-am promis că nu-ți va lipsi nimic. Imediat după ce îți fac turul casei, o să merg să fac cumpărături. Uite, mi-a mai spus, întinzându-mi un card. O să ai nevoie de el.

L-am luat, însă nu sunt convinsă că procedez corect.

— Este un cont deschis pe numele tău. Periodic o să trimit o sumă pentru necesitățile tale. Pe lângă asta, la final o să primești suma cu care ne-am înțeles.

Da, îmi propusese două sute de mii de dolari, însă nu m-am lăsat până nu am obținut cu o sută mai mult. Pentru următoarele șase luni mi se părea un profit bun. Din acești bani nu aveam nevoie să cheltui nici măcar un dolar pe timpul șederii mele în această casă.

— Când ne vom întâlni cu părinții tăi?

— Curând, mi-a răspuns nesigur, înălțând din umeri.

Mă fixa cu privirea, provocându-mi un clocot interior. O senzație de căldură pornea din stomac în întregul meu corp.

— Ar trebui să le spunem cum ne-am întâlnit sau detalii de acest gen?

— Dacă întrebă. Le poți spune că ne-am întâlnit la o petrecere, dar nu sunt genul de persoane care să te sugrume cu întrebări.

— Vor veni aici? Ne vor vizita des?

— Deloc. Locuiesc la câteva mile distanță, în Boise, dar de câțiva ani nu au mai dat pe aici. A fost casa bunicilor paterni. S-au născut în acest oraș, s-au căsătorit, au avut un copil și pentru câțiva zeci de ani au locuit între acești pereți. Acum este a mea.

Puteam să-mi dau seama că locuința avea o valoare sentimentală și nu bănească, nu doar din vorbele lui, ci și după aspectul casei. Era curată și foarte bine întreținută. Se observa că fusese renovată recent, însă în ciuda îmbunătățirilor aduse, Dustin păstrase arhitectura veche. Era vopsită într-o nuanță de gri deschis, combinată cu griul închis al obloanelor de lemn de la ferestre și culoarea albă a ușilor de la garaj. Casa era structurată pe cel puțin două niveluri, parter și etaj, iar de afară observasem și existența unui pod. Acesta nu era suficient de înalt cât să poată fi folosit ca o mansardă, dar cu siguranță era un spațiu bun de depozitare.

Parterul nu era atât de spațios pe cât mă așteptam, o mare parte din suprafață fiind ocupată de garaj. Restul se împărțea între o bucătărie, un hol de acces și o cameră de zi pentru invitați. La etaj se aflau trei dormitoare, câte o baie pentru fiecare cameră și un hol de la un capăt la celălalt.

Pe măsură ce îmi prezenta casa, constatam cu stupeoare că toți pereții erau vopșiți în alb. Singurele pete de culoare erau date de mochetele crem și mobila de stejar sălbatic. Pe ici, pe colo erau și câteva tablouri, nici alea prea vesele, fiind pictate doar peisaje de toamnă, animale și epave.

Apoi m-a lăsat să mă instalez în dormitorul central și să mă obișnuiesc cu locul care îmi va servi drept locuință în următoarea jumătate de an. El s-a dus în fugă la supermarket.

AZI, MÂINE ȘI PENTRU TOTDEAUNA

Se făcuse seară. Tot ce-mi trecea prin minte era un duș fierbinte și un somn de minim zece ore. Drumul mă obosise. La fel și așezarea lucrurilor în dulap, comodă și în dulăpiorul din baie. Tot ce aveam de făcut era să închid ușa cu cheia, nu care cumva să intre el peste mine, să-mi iau lucrurile de schimb și să merg până în baie.

Nu știam ce făcea Dustin, nici măcar dacă se întorsese de la cumpărături, până ce nu am auzit o bătaie în ușă. Atunci mi-am făcut curaj și am coborât cu greu din pat pentru a-i deschide.

— Voiam să-ți spun că am așezat alimentele în frigider, iar restul cumpărăturilor le-am lăsat pe masa din bucătărie.

— În regulă. O să mă ocup mâine de ele.

— Mă întrebam dacă nu ai vrea să luăm cina împreună.

Dacă aș mai fi avut un strop de energie, poate că m-aș fi arătat mai încântată.

— Acum vreau să mă odihnesc, i-am răspuns cinstit.

— Desigur, mi-a zis ușor posomorât. Atunci ne auzim peste câteva zile. Ți-am luat și un telefon mobil de pe care mă poți suna oricând. L-am lăsat în camera de zi.

— Ce vrei să spui prin „ne auzim peste câteva zile”?

Unde se ducea? Intenționa să mă abandoneze? Înțelesesem greșit?

— Nu o să locuim împreună, mi-a răspuns sec. Nici măcar în Mountain Home nu o să stau. Mă întorc în Salt Lake City. Acolo îmi sunt afacerile și viața.

Și cu viața mea cum rămâne, îmi stătea pe limbă să-l întreb. Eram prea obosită pentru o discuție în contradictoriu. Până la urmă, mă plătea să stau aici, restul nu prea conta.

— Când te întorci?

— Nu știu, a zis, ridicând scurt din umeri. Poate la sfârșitul săptămânii, asta dacă nu se întâmplă ceva între timp.

— Înțeleg. Totuși, nu ți se pare destul de târziu cât să te înhami la un drum de câteva sute de mile? Ai putea să te odihnești câteva ore și să pleci înainte de răsăritul soarelui.

Mai bine îmi vedeam de treburile mele. De ce trebuia să fiu îngrijorată pentru el? Era un bărbat în toată firea și putea să decidă singur cum îi era mai bine.

— N-am mai dormit în casa asta de ani de zile și nici nu am s-o mai fac vreodată.

— De ce?

Eram curioasă. Tonul lui îmi dăduse ceva de bănuț.

— Răspunsul este irelevant pentru tine. Trebuie să plec.

Și ca de obicei, mi-a întors spatele și a plecat, coborând în grabă scările din lemn.

*

* *

Era aproape de miezul zilei când m-am decis că era timpul să mă ridic din pat. Aveam mai multă energie decât în ziua precedentă. Nici nu era de mirare, dormisem foarte bine, deși mă aflam pe un teritoriu străin.

Apoi am coborât în bucătărie unde am pierdut timpul mai bine de două ore. A trebuit să așez cumpărăturile făcute de Dustin și să le găsesc un loc. Într-un final am ajuns să-mi pregătesc o cană mare de cafea cu lapte și trei felii de pâine prăjită unse cu unt și miere. Eram surprinsă de cât de multe

produse luase Dustin de la magazin. Aveam mâncare pentru cel puțin o săptămână, poate chiar două. Îmi convenea de minune. Aș fi preferat să mor de foame decât să mă plimb printre rafturile magazinului.

Câteva ore mai târziu am primit un mesaj din partea lui Dustin. Mă anunța că ne vedem sâmbătă de dimineață și că până atunci trebuie să merg să-mi cumpăr ceva drăguț de îmbrăcat. Ei bine, n-avea decât să creadă că o să dau imediat fuga să-i îndeplinesc dorința. Pe o vreme neprielnică nu intenționez să fac altceva decât să beau ceai și să citesc o carte. Ploaia își făcuse prezența încă de aseară, nu foarte puternică și nici în mod continuu, dar suficient cât să-mi răpească din starea de bine. În aer se simțea umezeala, iar temperatura nu era deloc ridicată. Măcar de-ar fi fost puțin mai cald.

După orele optsprezece m-am decis să ies din starea de leneveală și să-mi pregătesc cina. Un pahar cu lapte cald și biscuiții mei preferați, cu cereale și fulgi de ciocolată. Aducea mai mult a mic dejun, cel mult o gustare, dar nu voiam să gătesc. Mi se părea o pierdere de timp să-mi pregătesc masa. Aș fi gătit cât pentru două, chiar trei persoane, însă până ar fi fost gata, pofta mi s-ar fi risipit.

Tocmai păraseam bucătăria, ținând cina în mâini, când o bătaie în ușa de la intrare s-a auzit. Dustin nu putea fi. Doar ce mă anunțase cu câteva ore în urmă că nu ne vedem mai devreme de sâmbătă. Am lăsat tava pe o măsuță și m-am dus să deschid.

— Bună! mi-a zis tânăra femeie.

Nu-i dădeam mai mult de treizeci și doi de ani. Era brunetă, înaltă și subțirică. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi și un pulover de lână care-i venea larg.

— Bună seara, i-am răspuns.

— Ăăă... Sunt Katherin Sanders, Kathy cum îmi spun prietenii. Locuiesc peste stradă.

Și mi-a indicat cu mâna pe care o mai avea liberă, casa ei.

— Meredith, Meredith Hathaway, m-am prezentat la rândul meu.

— Am vrut doar să-ți aduc asta.

Și mi-a întins tava ceramică, acoperită cu o folie.

— Oh, exclam, luându-i tava. Mulțumesc, dar nu trebuia să...

— M-am gândit să-ți urez bun venit, m-a întrerupt ea pe un ton politic. L-am văzut pe Dustin plecând și din moment ce mașina nu se află pe aleea din față, mi-am zis că precis te-a lăsat singură. M-am gândit că ai nevoie de companie.

Am oftat fără să vreau.

— Să înțeleg că așa ai procedat cu toate celelalte, i-am spus cu nostalgie.

— Nu, nu, nu! M-ai înțeles greșit, s-a apărât Katherin. Nu a mai adus pe nimeni. Eu doar v-am văzut când ați ajuns. Apoi am observat că a plecat singur, luminile rămânând totuși aprinse prin casă. Așa mi-am dat seama că ai rămas aici.

Oare de ce mă simțeam ușurată sufletește, ca și când aș fi urcat pe o treaptă, fie ea cât de mică?

— Mulțumesc oricum! Ce-ai zice de o ceașcă de cafea?

A ezitat. Sau asta m-a făcut să cred atunci când și-a întors privirea spre casa ei.

— Aș fi încântată, mi-a răspuns contrar a ceea ce mă așteptam.

Împreună am pornit spre bucătărie. Am pus cafeaua să fiarbă în ibric, apoi ne-am așezat la masă. Laptele și biscuiții mei n-aveau decât să mă aștepte până mai târziu.

— Casa este frumoasă pe dinăuntru.

— Nu ai mai fost înăuntru?

— Nu, a răspuns, clătînându-și capul în semn de negație. Dustin nu prea vine pe aici. Poate de două ori pe an. Și nici nu are prieteni.

I-am schițat un zâmbet, căci nu știam ce să-i mai spun. Nu-l cunoșteam pe Dustin. Eram străini unul față de celălalt.

— Ești iubita lui, nu-i așa?

Ei bine, această întrebare simplă mă punea în dificultate. Planul era să jucăm rolul de iubiți față de părinții lui. Nu menționase nimic despre modul în care ne vom comporta față de alte persoane. Și totuși, mi se pare mai sănătoasă o minciună în situația dată.

— Ahîm, îi răspund cu jumătate de gură în timp ce-i servesc cafeaua și o porție din tarta cu fructe pe care mi-o adusese.

— N-ar trebui să mâncăm dulciuri la ora aceasta, a zis Katherin, înfigând cu încredere lingurița în prăjitură.

— O seară în care te abați de la o regulă alimentară, nu dăunează, am căutat să o liniștesc. În plus, nu s-ar zice că ai probleme cu greutatea.

Era puțin mai slabă decât ar fi trebuit. Asta era opinia mea.

— Asta îmi spun cu toții. Și când te gândești că am doi copii.

Era amuzată. Se simțea din tonul ei.

— Serios?

— Da!

— Pari foarte tânără, am complimentat-o sincer.

— Mulțumesc!

— Deci ești căsătorită.

Kathy și-a dat ochii peste cap și a oftat.

— Dacă poți să-i spui așa... da, din nefericire mă aflu într-o relație contractuală numită mariaj. Poate o să-l cunoști la un moment dat și pe William, dar cum este mai mereu plecat în deplasări, mă tem că nu se va întâmpla curând.

— Oh, înțeleg. Are o slujbă solicitantă.

Îl compătimeam. La fel și pe ea. Lui probabil nu-i era ușor să-și vadă atât de rar familia, nici ei să aibă un soț absent.

— Oarecum. Iar în timpul rămas liber, fuge la amantă.

Katherin părea resemnată, însă pe mine mă șocase. În primele secunde am crezut că am auzit greșit, apoi mi-am dat seama că într-adevăr rostise cu nonșalanță cuvântul „amantă”.

— Te rog, nu mă compătimi. M-am împăcat cu ideea că am ales un bărbat infidel dintr-o mulțime de infideli. Da, așa sunt toți!

— Nu vreau să te judec, dar cum poți accepta să te înșele?

Știam un răspuns potrivit, dar nu era cazul să i-l ofer. Ea accepta, la fel cum și mama acceptase infidelitățile tatălui meu. Îi fusese infidel atât mamei, cât și soției lui. Da, avea relații cu mai multe femei în aceeași perioadă. Mama fusese un fel de a doua soție a lui. Au avut o relație de câțiva ani, dar s-a terminat brusc atunci când eu am apărut în peisaj. El avea copii legitimi, nu avea nevoie și de cei nelegitimi.

— Am învățat să nu-mi mai pese, de dragul copiilor.

AZI, MÂINE ȘI PENTRU TOTDEAUNA

— Iartă-mă! Nu trebuia să te întreb. Nu e treaba mea.

— Stai liniștită. Toți din cartier ne cunosc povestea. De aceea nu mă mai feresc să vorbesc deschis despre problemele din mariajul meu. William a fost un bărbat fermecător încă din liceu, când ne-am și cunoscut. Și mai cred că va fi fermecător și la șaptezeci de ani. Nu arată rău deloc, însă mai presus de toate îl avantajează modul în care se comportă cu femeile pe care dorește să le cucerească. Totuși, mă aștept de la el să se comporte civilizată față de tine și să nu-și pună în aplicare tehnicile de cucerire. Sunt ani de când am stabilit să-și facă amante pe care să nu le cunosc. Până acum s-a ținut de promisiune.

Mă lăsase fără cuvinte. Proceda asemănător mamei mele și contrar de cum îmi impusesem eu.

— Îți mulțumesc pentru cafea, dar trebuie să plec.

— Încă nu ai terminat-o, i-am zis.

— Poate data viitoare. Acum mă așteaptă un pui în cuptor și doi copii flămânzi.

Katherin îmi afișa un zâmbet. Nici vorbă de unul real, ci forțat.

— Sigur, murmur eu, amândouă ridicându-ne în picioare.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc și să stăm puțin de vorbă, mi-a mărturisit Kathy când am ajuns în dreptul ușii de la intrare.

— Și mie.

— O să mai trec să te văd zilele acestea. Poate chiar mâine, dacă nu te deranjează.

— Oh! Sigur. Abia aștept, mint eu pe jumătate.

Da, aveam nevoie de puțină companie, mai ales pentru că mă așteptau șase luni lungi și grele din pricina

singurătății, însă nu voiam să fac vreun pas greșit. Pe de altă parte, stând singură întreaga zi, cumva reușisem să mă detașez de cotidian, de agitație și să mă relaxez.

— Atunci... pe mâine, îi zic.

Și îmi iau rămas bun de la ea.

Am închis ușa în urma lui Katherin și m-am întors la cafeaua caldută și la tarta din care nu apucasem să gust. Din moment ce tăiasem o porție din prăjitură mi se părea nedrept să o las nemâncată în farfurie.

Listă cărți Anne K. Joy

Seria Demonilor:

- 1) Demonii iubirii, 2014 – Jessica Thomas, Ian Peterson
- 2) Demonul ucis, 2015 – Cecile Peterson, Matthew Anderson
- 3) Demonii trecutului, 2015 – Christina McCarty, Edward Connor

Seria Identități false:

- 1) Descoperă-mă, 2015 – Ana Duarte, Nick Adam
- 2) Ascunde-mă, 2016 – Mara Dima, Alex Adam
- 3) Recunoaște-mă, 2016 – Ema, Simon Duarte

Alte romane:

- 1) Dragoste în 30 de zile, 2016 – Adele, David Antonov
- 2) Azi, mâine și pentru totdeauna, 2017 – Meredith Hathway, Dustin Woods
- 3) Ciocolată, dragoste și Crăciun, 2017 – Julia Bailey, Duncan McKendrick

<http://www.annekjoy.ro>

<http://www.facebook.com/anne.k.joy>

<http://www.instagram.com/annekjoy>